

— 'Αόμματος! Τάχατες ἐμεῖς ποῦχοιμε τὰ μάτια βλέπομε καλλίτερα;

Εἰς κουμουνδουρικὸς καὶ εἰς τρικουπικὸς φιλονεικοῦν. Ὁ δεύτερος εἶναι πεπεισμένος ὅτι τὸν ἔχει ἤδη φεγωμένον τὸν Κουμουνδοῦρον ὁ Τρικούπης.

— Σοῦ λέω πῶς θὰ τοῦ τριέξῃ τὰ δόντια ὁ Κουμουνδοῦρος, μόνε μὴ χάνεσαι.

— Μέσ' τὴν πῆτα πάτησες! Θὰ τοῦ τριέξῃ τὰ δόντινα μ' ἐκεῖνα ποῦ δὲν ἔχει!

Γνωστὸν ὅτι ὁ Κουμουνδοῦρος δὲν ἐμιμήθη τὴν πολυτέλειαν τοῦ Δημητρακάκη νὰ βάλῃ τεχνητὰ δόντια προτιμῶν νὰ ὀνομάζεται σεβαστὸς φαφούτης.

Ὁ Κουμουνδοῦρος ὤφθη χθὲς εἰς τὴν Ὀδὸν Πατησίων συμπεριπατῶν μ' ἕνα ὁμογενῆ.

Ἡ δεξιὰ δενδροστοιχία ἦτο πλήρης κόσμου καὶ αὐτοὶ ὠμίλουν πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα.

— Περνοῦμε ἀριστερά; Τοῦ λέγει ὁ Τραπεζίτης;

— Ἀριστερά; Νὰ μὲ πάρουν κι' ἐμένα πῶς πῆγα μὲ τὸν Τρικούπη;

Ὁρισμός.

— Τί εἶναι αἱ ὁδοὶ τοῦ Σούτσου;

— Ὑπόνομοι ἐν ὑπαίθρῳ.

Ὁ Κουμουνδοῦρος ἀπὸ τινος ἐγίνε ὅλος φιλοσοφία.

Προχθὲς τὸν ἤκουα ἀκουμβισμένον ἐπὶ τῶν ἀμαρτωλῶν δακτύλων του—ὅλα τ'ἀπαθεν ἀπὸ τὰ δάκτυλά του—νὰ λέγῃ παρηγορῶν ἑαυτὸν:

— Ὁ ῥωμῆος εἶναι σὰν τὴν γυναῖκα· ἀγαπᾷ ἐκεῖνον ποῦ δὲν ἔχει.

—Ναί, τοῦ ἐσύριξε μία φωνή, ἀλλὰ ὁ Τρικούπης ἔχει.

Θεατρικὸν πρόγραμμα εἶναι παρὰ πολὺ ψηλὰ κολλημένο.

Ὁ μικρὸς Ἀρισείδης Ρούκης καὶ ὁ ψηλὸς Παρασκευαίδης γογγύζουν, διότι δὲν μποροῦν νὰ τὸ διαβάσουν.

Ὁ πρῶτος. Πρέπει νὰ πηδήξῃ κἀνεὶς γιὰ νὰ δῇ τί παράστασις εἶναι.

Ὁ δεύτερος. Πρέπει νὰ χαμηλώσῃ κἀνεὶς γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δῇ τί τρέχει.

Ὅταν καὶ ὁ βουλευτὴς Μεσσηνίας Μποῦτος περάσας εἰς τοῦ Τρικούπη κατέφερε τὴν τελευταίαν μαχαιρίδ' εἰς τὸν Καίσαρα Κουμουνδοῦρον, ἤκούσθη οὗτος μὲ φωνὴν ἐκπνέοντος νὰ λέγῃ:

— Καὶ σὺ, **Μπροῦτε!**

Κυρία ἡρώτα φίλον της ἱατρὸν.

— Ἐχετε σεῖς παποιίθησιν εἰς τὴν ἱατρικὴν;

— Ναί, κυρία μου, ἀλλὰ περισσότερη ἔχω εἰς τοὺς ἀσθενεῖς μου.

Τί πρᾶγμα εἶναι ἡ μαμμή;

— Ἡ θυρωρὸς τῆς ζωῆς. Σοῦ ἀνοίγει τὴν πόρτα.

Τυφλοπόντικος.

ΕΚΛΟΓΗ ΑΓΥΡΤΟΥ.

Καὶ μερικὰ ἀκόμη συμπληρωτικὰ περὶ τοῦ πῶς κατέβη εἰς τὴν Καλαμπάκκην ὁ ἐκλεκτὸς τῆς Κύπρου καὶ

στὸν ἀσθέστη, εἰς λάκκον τοῦ οὐοῦ ἐν τῇ φυγῇ εἶχε καταπέσει.

Τέλος ἀπεκατέστη ἡ ἡσυχία καὶ οἱ τοῦ καφεψείου θαμῶνες ἐπανέλαβον τὰς περὶ πολιτικῶν διαλέξεις των φαιδροῖ, ὡς νὰ μὴ εἶχε πρὸ μικροῦ συμβῇ τι.

Ἐγὼ κατέλαβον καὶ πάλιν τὴν γωνίαν μου, ἔχων τὴν φορὰν ταύτην καὶ φλύαρον συνέταϊρον, τὸν πολὺκροτον ἀργγελέ μου.

Μετ' ὀλίγον ἀφῆθην εἰς ρεμβασμοὺς καὶ εἰς πολυδαίδαλους σκέψεις.

Μικραὶ ἐν τοῖς ζυθοπωλείοις διατριβαὶ εἶχον πρὸ ἡμερῶν ἐξαντλήσει τὸ βαλάντιόν μου, ὁ δὲ ξενοδόχος μου ἤρξατο μουρμουρίζων, διότι τὰ βερεσέδια μου εἶχον γίνῃ παρὰ πολλὰ. Ἀφ' ἐτέρου ἐχρεώσθουν καὶ δύο ἐνοίκια καὶ μίαν ἐνδυμασίαν εἰς τὸν ράπτην, ὅστις ἤρξατο ἐξαγγιούμενος καὶ ἀπειλῶν. Καὶ γὰρ συνάλλαγμα ἔφερεν εἰς χεῖρας καὶ ἀπόφασιν δικαστηρίου πρὸς τούτοις. Ἐν ἄλλοις λόγοις τὰ εἶχα στενὰ πανταχόθεν.

Ἐσχεπτόμην ὅθεν τί ποιητέον.

Τέλος εὗρον!

Μέσον ἄλλο σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε, παρὰ νὰ γίνω ἐθελοντὴς ἐπαναστάτης.

Καὶ ἔλεγον:

— Ἄλλοι νέοι ἔχοντες τὰς ἀναπαύσεις των, χρήματα καὶ χίλια ἄλλα καλὰ, ἐγκαταλιμπάνουσι τὰ πάντα

καὶ ἀπέρχονται εἰς Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν νὰ χύσουν τὸ αἷμά των ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ὡς καὶ τόσοι φοιτηταὶ, καὶ ἐγὼ κἀθημικ; Ἐπειτα, μήπως ἐγὼ θὰ παρευρίσκωμαι εἰς τὰς μάχας; Ὁχι. Διὰ τί; διότι θὰ ἦμαι ἀνταποκριτὴς. Λαμπρὰ ἰδέα. Χαρτσιλίκι θὰ τραβῶ, φαγεῖ ἐτοιμο θὰ ἔρῃσκω, καὶ τί; ὅλο ἀρνὶ στὴ σοῦβλα καὶ κοτόπουλα ψητὰ, ἐκεῖ δὲ τὰ χωριά ἔχουν ἑκατομύρια—καὶ κάπου κάπου, εἰς τὴν ἐκπόρθησιν κἀνενὸς χωριοῦ—ὦ ψυχὴ μου!—θὰ μᾶς πέρτουν καὶ τουρκοποῦλες στὰ χεῖρια. Σαλβάρι, σοῦ λέγει ὁ ἄλλος, καὶ ἄγιος ὁ Θεός. Θὰ διαλέξω, μία ἔτσι, δεκατεσσάρων δεκαπέντε χρόνων, μελαγχροινούλα,—ὄχι, ξανθὴ καλλίτερα,—τέλος πάντων ὅπως τύχῃ, μὲ τὸ μεταξωτὸ σαλβαράκι τῆς ἑως τοὺς ἀστραγάλους ἢ ὀλίγο παραπάνω, μ' ἐκεῖνα τὰ χρυσὰ πασουμάκια τῆς, καὶ τὸ ποδαράκι τὸ χυτὸ, τὸ γιασουμάκι τῆς, καὶ νὰ τῆς τὸ βγάλλῃς ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ, νὰ τὴν ξεπαμπουλώσῃς, καὶ τί νὰ ἰδῇς ἀπὸ κάτω; Ἀγγελὸ ζωγραφιστὸ, μὲ κᾶτι 'μάτια μαύρα σὰν ἐληαῖς, φρούδια καμπανωτὰ, μαλλιὰ χρυσάφι, στόμα τοσοδάκι, χεῖλια μερτζάνι, μάγουλα φουσικωτὰ καὶ ροδοκόκκινα καὶ δοντάκι σὰν ριζόνι. Ἐπειτα, ἐκεῖνο τὸ σῶμα τὸ πελεκητὸ, τὴ μέση τὴν ὀλοστρόγγυλη καὶ παχουλή, χεῖρια προζύμι, καὶ στῆθος Κνιδίης Ἀφροδίτης, καὶ κα μὴ ἔξερῃ καὶ τὰ ἐλληνικά καὶ νὰ τῆς λέγω ἐγώ.

— Κουζοῦμ ἀμάν. Ἐλσος, σὲ λατρεύω, εἶσαι θεὰ, μπορῶ νὰ τουρκέψω γιὰ σέ.

τῶν ἡμιόνων αὐτῆς, νέος ἥρως τοῦ Σερβάντες καὶ τοῦ Σιλ Βλάς, Σιβιτανίδης ὁ ἀπόβλητος. Εἶχε φροντίσει, πρὶν ἀναφανῆ αὐτὸς ἐν μέσῳ τῶν ἐκλογέων του, νὰ διαδοθῇ μέχρι πίστεως ὅτι ἔρχεται ἓνας πολὺ πλούσιος Τραπεζίτης, πολὺ πλουσιώτερος καὶ ἀπὸ τὸν Χρηστάκην ἐφέντην, νὰ ἐκτεθῇ Βουλευτὴς Καλαμπάκας. Ὁ Τραπεζίτης αὐτὸς—ὁ ὅποιος δὲν πειράζει ἂν λέγεται Σιβιτανίδης, ἰδρυτὴς τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς Τραπεζῆς Ἀμάκας—ἐμελλε νὰ συστήσῃ Τράπεζαν καὶ ἡ Τραπεζα θὰ ἐδά-νειζε τοὺς χωρικοὺς χωρὶς τόκον.

Περὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ πλουσίου διεδόθη ἀκόμη ὅτι ἐν Ἀθήναις οὐδέποτε καταδέχεται νὰ περιπατῇ πεζός. Ἀλλὰ πάντοτε ὀχεῖται ἀμάξης. Ἐρχόμενος εἰς Καλαμπάκην θὰ ἐκόμιζε δίχως ἄλλο καὶ τὴν ἀμαξάν του, ἀλλ' ἐνεκα τῆς κακῆς συγκοινωνίας, ἣτις θὰ ἦτο ἡ κυριώ-τερα φροντίς του, βουλευτοῦ γενομένου, ἠναγκάσθη νὰ παρυσιασθῇ ἐπιβαίνων ἀπλοῦ ἀραμπᾶ.

Κατέλυσε ὁ χωρὶς Τράπεζαν Τραπεζίτης μας εἰς τὸ καλλίτερον Χάνι. Οἱ ὑπηρεταὶ του ἦσαν τέσσαρες. Οἱ δύο χρυσοστόλιστοι φουστανελλᾶδες, καὶ οἱ δύο φέροντες παράδοξον εἶδος ἐνδυμασίας, ἣτις ἐλήφθη φροντίς ὑπὸ τοῦ Κυπρίου, καθὰ διηγεῖτο ἀνὴρ ἀξιόπιστος ἐκ Καλαμπάκας, νὰ διαδοθῇ ὅτι εἶναι πρωσσική. Ἴσως ἤθελε μὲ τοῦτο νὰ δείξῃ ὅτι τῷ προσηνέχθησαν ὑπὸ τοῦ Βίσμαρκ, πρὸς ἀγορὰν τῆς ψήφου του διὰ τῆς εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς πωλήσεως τῆς Ἑλλάδος.

Τὰς πρώτας ἡμέρας οἱ δύο φουστανελλᾶδες διέτρεχον τὰς στενάς ἀγυῖας τῆς Καλαμπάκας ἀπὸ ῥυτῆρος, κυρίως ὅπου ἦτο πλῆθος, διασχίζοντες μετ' ὑπερηφανεῖας καὶ ὁρμῆς αὐτὸ, καὶ μὴ καταδεχόμενοι οὔτε λέξιν ν' ἀπευ-θύνωσιν εἰς τοὺς ἐκπληττομένους διαβάτας.

Ἀλλ' ἄλλοι φίλοι ἐφρόντιζον νὰ ἐξηγοῦν τὸ φαινόμενον λέγοντες :

— Εἶναι οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ἀφέντη !

Ὅταν τὸ πρῶτον ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ χανίου, συνήχθη πλῆθος πολὺ νὰ ἰδῇ τὴν μεγάλην τοῦ Σιβιτανίδου προσωπι-κότητα, τὸ ἄνθος αὐτὸ τῆς ἀθηναϊκῆς λάσπης.

Ἀμφοτέρωθεν τῆς πύλης παρετάχθησαν οἱ τέσσαρες μετρημεισμένοι, καὶ οἱ μὲν πιλοφόροι ἐχαϊρέτων στρατιω-τικῶς, οἱ δὲ φεσοφόροι προσεκύνησαν τὴν γῆν, ἀποθέσαν-τες τὰ φέσια ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἕως ὅτου παρέλθῃ ὁ ἀφέν-της καὶ ἐντυπωθῇ εἰς τὸ πνεῦμα τῶν κατοίκων τῆς Καλαμπάκας ἡ πρώτη ἐντύπωσις ὅτι ἔχουν νὰ κάμουν μὲ μεγάλο πρόσωπο.

Ἦλθε καὶ ἡ στιγμή καθ' ἣν ὁ ἀφέντης ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ, προπαρασκευαζόμενος νὰ δοκιμάσῃ τελειότερον τὰ ῥητορικά του χαρίσματα ἀπ' αὐτοῦ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς.

Περὶ τί ἐστρέφετο ἡ ὁμιλία ἐκείνη ;

Περὶ τὸ : «Τί θὰ σᾶς κάμω ὅταν μὲ ἐκλέξητε Βουλευ-τὴν».

Καὶ ἀμέσως ἐκτυλίσσει μίαν ἀπέραντον περιγαμνην, Κατάλογον ὅλων τῶν τσιφλικιῶν τῆς Καλαμπάκας, ὅσα ἀνήκουν εἰς μεγαλοκτηματίας Τούρκους ἢ ὅσα ἦσαν Βα-κουρική.

— Αὐτὰ δὲν εἶναι τὰ τσοφλίκια ; ἡρώτα τοὺς ἀκροα-τάς του ὁ Κύριος.

— Ναί, ναί, αὐτὰ εἶναι, δὲν λείπει κἀνένα, ἀπὴντων ἐκεῖνοι ἐκπεπληγμένοι πῶς τὰ ξεῦρε ὅλα αὐτὸς ὁ διαβο-λάνθρωπος.

— Ἐ, ἀκοῦτε τώρα καὶ τὸ νομοσχέδιον τοῦ θὰ ὑπο-βάλω εἰς τὴν Βουλὴν. «Ἀρθρον πρῶτον. Ὅλα τὰ τσιφλί-κια δημεύονται πρὸς ὄφελος τῆς ἐπαρχίας». Σᾶς ἀρέσει ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἀκοῦς ἐκεῖ ; θέλει καὶ ῥώτημα ;

— Ἀρθρον δεύτερον. Ἀπὸ τὰ τσιφλίκια τοῦ Μέχμετ

Κ' ἐκείνη νὰ τρέμῃ σὰν τὸ καλάμι καὶ νὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά της σὰν τοῦ λαγοῦ, μὴ τύχῃ καὶ τὴν πειράξω Ἀλλὰ ποῦ ἐγώ ; Θεὸς φυλάξῃ, ποῦ νὰ τὴν ἐγγίσω, θὰ τὴν φυλάττω ἄθικτον ἕως ὅτου μάθω τὰ τουρκικά ἢ ἐ-κείνη τὰ ἐλληνικά, καὶ θὰ τῆς ἔλεγα τότε τσάτρα πά-τρα :

— Σουλτάνα μου, σὲ λατρεύω ! Εἰξεύρεις τί θὰ πῇ σὲ λατρεύω ; Σ' ἀγαπῶ σὰν τὰ μμάτια μου, πολὺ, μὰ παρὰ πολὺ. Σφάζε με, ἀλλὰ μὴ ἀποβάλλῃς τὸν ἔρωτά μου. Θέλεις νὰ τουρκέψω, τί θέλεις νὰ κάμω ; Θέλεις νὰ ἐλ-ληνεύσῃς, θέλω νὰ πῶ νὰ χριστιανέψῃς, νὰ γίνῃς χρι-στιανή καὶ νὰ γίνω ἐγὼ τούρκος, νὰ παρθοῦμε ;

Καὶ ἐκείνη μ' ἀπαντοῦσεν, ὡς συμπεραίνω, ὧδέ πως :

— Ἐφέντημ ! . . .

Εἰς αὐτὸ ἐπάνω τὸ ἐφέντημ τὴν διέκοπτα λέγων :

— Κυρά μου, βασίλισσά μου, θαλάμων ἀνασσα, μὴ μοῦ ἴλῃς ἐμὲ αὐτὰ, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐφέντης σου, εἶμαι σκλάβος σου . . . Κόντεψα νὰ σκεφθῶ νὰ τῆς πῶ—ἰχέ-ρια σου, ἱποδάρια σου νὰ φιλήσω—ἀλλὰ συναισθάνθηκα τὸ γελοῖον καὶ περιέστευκα ἐμαυτὸν βοήσας :

— Ἀνδρέα, μὴ μαστιχᾷ.

— Ἀμέσ ! . . .

Καὶ ἐξηκολούθησα, οὐχὶ πλέον καθ' ἐκὺν τὸν μονό-λογόν μου, ἀλλὰ δυνατῇ τῇ φωνῇ ὡς ἄλλος Χωραφᾶς τοῦ καφεψείου τῶν *Εὔφρονοντων*, ἢ τῶν γεροξεκουτιᾶ-ριδων, ὡς τὸ ὠνόμαζον τότε.

— Χανούμικό μου πράγμα—εἶχεν, ἐννοεῖται μὲ παρα-πάρε ὁ οἶστρος—ψυχούλά μου, φῶς μου, ἀγγελέ μου, οὐρὶ τοῦ παραδείσου, ἐγὼ, ἐγὼ, διὰ σὲ καὶ νεκρὸς ἀπο-θανοῦμαι ! Ἀχ ! βᾶχ ! —αὐτοὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ κάμουν, ὡς γνωρίζετε, ἐντύπωσιν εἰς τὰς τουρκοπούλας—θὰ σκοτωθῶ γιὰ σένα ! Καὶ ἡρξάμην ψάλλων :

Μὴ μοῦ ταρνηθηθῇς, μὴ μοῦ ταρνηθηθῇς,
γιατί θε νὰ χυθηθῇς !

Κυρά μου, σ' ἀγαπωῶ, καὶ πῶς νὰ σοῦ τὸ πωῶ !
Πῶ πῶ ! . . πῶ πῶ ! . . . πῶ πῶ !

Δὲν εἶχον ἔτι ἀποτελειώσει τὸν σκοπὸν μου, ὅτε ἀνα-πνῶ, ὡς αἰγαγρος, συμπαρασύρων τὸν ἀργελέ μου διὰ τοῦ μαρκουτσίου του, καὶ τοῦτο, διότι ὁ φουκαρᾶς Ἀν-δρέας, ὁ ἱστορικός ὑπηρετὴς τοῦ καφεψείου, κομίζων τὴν μαστιχάν μου μὲ συνέλθε μονολογοῦντα, καὶ ἀπὸ τὴν τρομάραν του ὁ ἄνθρωπος, μὴ τύχῃ καὶ ἐπαθᾷ κἀνένα κακὸ—φίλος γὰρ μοι ἦτο, ὡς πιστόνων με—ἀφῆκε, χά-σκων πρὸς ἐμὲ, νὰ τοῦ πέσῃ ὁ δίσκος μὲ τὰ ποτήρια ἀπὸ τὰ χέρια, ὁ δὲ γδοῦπος τῶν καταπεσόντων ἐμπνεύσας εἰς ἐμὲ ἄλλην τρομάρα μὲ ἔκαμε ν' ἀνατιναχθῶ καὶ συμ-παρασύρω μαρκουτσά τε καὶ ἀργελέδες.

— Μὰ, ἄει στὸ διάβολο, ἀνεβόησα ἐν ἀγανακτῇσει, μὲ τρώμαξες !

— Μὰ ἄει καὶ σὺ, ποῦ κουδεντιάζεις μόνος σου—σὰν

Ἀγῶ, τόσο θὰ πάρῃ ἡ Ἐκκλησία, τόσο ἡ Κοινότης καὶ τόσο καθε χωριάτης.» Σὰς ἀρέσει κ' αὐτό;

— Νὰ μὰς ζήσῃ ὁ ἀφέντης! Θεὸς σχωρέσοι τὴ μάνα τοῦ ποῦ ἦτανε κ' ἀπ' τὰ μέρη μας.

Ἦλθε ἡ σειρὰ καὶ τῆς διανομῆς τοῦ τσιφλικιοῦ ἐνὸς δυστυχισμένου Ἀληαγῶ, εὐεργετικωτάτου φανέντος εἰς τὸν τόπον.

Εἰς χωρικός κυριευθεὶς ὑπὸ οἴκτου πρὸς τὸν ἀπογυμνωθέντα ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου τοῦ Κυπρίου Ἀλήαγα, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ:

— Ἀμ' τὸν καυμένο τὸν Ἀλήαγα, ποῦ ἦτανε τόσο καλὸς ἄνθρωπος, θὰ τὸν ἀφήσουμε ἔτσι δὲ φτωχό;

Ὁ Κύπριος μεθ' ἐτοιμότητος πνεύματος:

— Λοιπὸν, ἄς πάρῃ καὶ ὁ Ἀλήαγας εἴκοσι στρέμματα!

Οἱ χωρικοὶ ἐνθουσιάζοντο ἀπὸ τὴν γενναιοῦτητα τοῦ ὑποψηφίου των καὶ ἐσπεύδον πλέον νὰ χύνωσι τὸν ἐνθουσιασμόν των εἰς τὴν λευκὴν κάλπην τοῦ υἱοῦ δύο μητέρων, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Καλαμπάκας.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῳ

Palace ob Westminster.

House of Commons.

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 262).

Διασκελίσας τὴν πύλιν τοῦ Δικαστηρίου, εὐρέθην πάλιν ἐν τῇ εἰσόδῳ, ἀπέναντι τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τῆς.

Εἰς τὸ μέσον τῆς πλευρᾶς ταύτης παρατηρεῖται μικρὰ καὶ στενὴ θύρα, ἄγουσα εἰς στενὸν ἐλικοειδῇ διαδρομῶν, χρησιμεύοντα ὡς ἰδιαιτέρων διόδων τῶν ὑπουργῶν, πρὸς τὸ Κοινοβούλιον. Παραλλήλως τοῦ τείχους τῆς παρατάσσονται ἐν κανονικῇ ὀριζοντίῳ γραμμῇ οἱ μαρμαρίνοι ἀνδριάντες τῶν περιφημοτέρων Βρεττανῶν Βασιλέων. Ἐκεῖ διακρίνεται ἡ μεγαλοπρεπής, ἱπποτικὴ, ἀγέρωχος καὶ ἐν τούτοις γλυκυτάτη μορφή τοῦ εὐγενεστέρου, καὶ ἀτυχεστέρου τῶν Στουάρτ. Παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀκραδάντου καὶ σιδηροῦ τούτου χαρακτῆρος, προβάλλει ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀναξίου υἱοῦ τοῦ Καρόλου Β'. Πλήρης ῥυτίδων παριστωσῶν τὴν λαγνείαν, τὴν φιλαργυρίαν, καὶ τὸν Ἀβδηρητισμὸν τοῦ. Ὁ πατὴρ τοῦ πρώτου, καὶ ἀρχηγὸς τῆς δυναστείας τῶν Στουάρτ Ἰάκωβος ὁ Α' κεῖται παρὰ τὸ ἕτερον πλευρὸν. Οἱ χαρακτῆρες τούτου εἶναι μᾶλλον μέτριοι, ἐκφράζοντες γλυκύτητα, συμπάθειαν καὶ ἀξιοπρέπειαν. Οὐδὲν σφοδρὸν αἰσθημα βασιλεύει ἐπ' αὐτῶν. Μόνον προσελκύει τὴν προσοχὴν μου ἐλαφρά τις χροιά ποιητικῆς μελαγχολίας, χυνομένη περὶ τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλικοῦ γενάρχου, ὡς ἐὰν ἡ εἰκὼν τοῦ ἐπλάττετο, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανε τὴν ἀπαισίαν εἰδῆσιν τοῦ σκληροῦ θανάτου τῆς Μαρίας Στιούαρτ, ἣτις ὑπῆρξεν ἡ γλυκεῖα μήτηρ του, καὶ τὸ οἰκτρὸν θῆμα τῆς ἀκολάστου Παρθένου Ἐλισαβέτ. Εἰς τὸ ἐνδότερον τέρμα ὑπάρχουσιν ἰδρυμένοι οἱ ἀνδριάντες τῶν Γουλλιέλμων Γ' καὶ Δ'. Καὶ τοι οὐδεμία ἄλλη σχέσις ὑπάρχει μεταξύ των ἐκτὸς τῆς κοινότητος τοῦ ὀνόματος, ἐν τούτοις τὸ παράστημα ἀμφοτέρων εἶναι τὸ αὐτὸ, ὀγκῶδες, ὑψηλὸν, βακχικὸν, φαιδρὸν. Νομίζει τις ὅτι βλέπει φιλικώτατον ζεῦγος Ἀθηναίων κρεωπωλῶν, ἄρτι ἐγκαταλιπόντων τὰ βασίλειά τοῦ Βάκχου. Εἰς τὸ ἐξώτερον τέρμα, ὑπάρχει τὸ ἄγαλμα μεγαλοπρεποῦς καὶ ωραίας γυναικός. Τὸ βάθρον τούτου δὲν φέρει ἐπιγραφὴν, καὶ ἡ περιέργειά μου ἐξάπτεται. Στρέφω ἑμαυτὸν περὶ ὅλας τὰς διαστά-

παλαβός. Ντράπου λίγο! Δὲν βλέπεις; Σὲ βλέπουν τόσο ἄνθρωποι. Προσβάλλεις καὶ τὸ μαγαζί.

Ἀφῆσέ με, καυμένε Ἀνδρέα, καὶ ἀποφάσισα νὰ πάω στὸ πόλεμο!

— Πόλεμο! Ἀλήθεια; Γιὰ λέγε, ἀδελφέ, γιατί κ' ἐγὼ ἓν τέτοιο σκοπὸ ἔχω. Μὰ τὸν Θεὸ, καλλίτερα ἐπαναστάτης παρὰ δοῦλος στὸ Βυζάντιο. Καὶ ἔμαθες ποῦ δίνουν περισσότερα; Ἐγὼ ἄκουσα ὅτι στὴν Ἑθνικὴ Ἀμυνα πέφτει λουφὲς γερός. Προχθὲς ἔφυγαν κἄτι δικὰ μας παιδιὰ καὶ σοῦ τράβηξαν ὁ καθ' ἓνας των καὶ ἀπὸ ἓνα Γεώργιο Σταυρὸ μὲ δύο νοῦλες. Τί νὰ σοῦ 'πῶ; καὶ σοῦ τὸ λέγω ὅχι γιὰ νὰ σὲ κολακέψω, ἀλλ' ὅταν σὲ εἶδα καὶ 'κουβεντιάζεις μονάχος σου, ἐνθουσιάζεσθαι τόσο πολὺ καὶ εἶπα, ἄς πάρῃ κατὰ διαβόλου καὶ τὸ ὑπηρετλίκι καὶ ὁ ψωρομισθὸς ἀπέναντι τῆς πατρίδος. Καὶ ἔτσι πέταξα καὶ τὸν δίσκο καὶ τὰ ποτήρια. Ἀπόψε ἀμέσως θὰ λογαριασθῶ... Τὸ 'ξέρεις τὸ γραφεῖο τῆς Ἀμυνας; Εἶνε δὴ κοντὰ, στὰ σπῖτια ἀπὸ κάτω τοῦ Ματζαβίνου.

— Μπράβο, Ἀνδρέα, τὸ λέει ἡ καρδιά σου! Εὖγε!

— Ἀμ σοῦ 'πᾶν κἄτι νιανιάρισματὰ, κἄτι ποῦ μυρίζει ἀκόμη γάλα τὸ στόμα των, καὶ δὲν θὰ 'πᾶμε 'μεῖς κοτσάμ ἄνδρες μὲ μιὰ οὐκὰ μουστάκια!

— Γιὰ φαντάσου, Ἀνδρέα, νὰ αἰχμαλωτίσουμε καὶ κἄμμιά τουρκοπούλα! Αἶ;

— Μόνο μία; Σαράντα, πενήντα δὲν λές. Καὶ 'ξεύρεις

τί θὰ 'πῇ τουρκοπούλα; Νὰ ἔτσι, μὰ τὸν σταυρὸ, εἶνε κτήνη αὐταῖς ἡ δικαῖς μας μπρὸς στῆς τουρκοπούλες. Ψόφια πράγματα. Ὅλαις ἡ τουρκάλαις εἶνε φωτιὰ μονάχες. Τούταις ἡ δικαῖς μας μὲ τὰ πούφια των, τὰ κουρέλια των, μὲ μιὰ μέση ὅσο μὲ τὴ χούφτᾶ μου, κατήντησαν πλέον μιὰ ἀηδία. Τί νὰ εὕρης ἀπὸ τέτοιαις τσιλιδίθραις. Ἡ τουρκάλες ἔχουν σῶμα, εἶνε γεμάταις αἷμα, γεμάταις ζωῇ. Ἀλλὰ τί θέλω τῆς περιγραφῆς, ὅταν πᾶμε ἐξω στὰ ἅγια χῶματα τότε βλέπεις καὶ κουβεντιάζουμε.

Τὸν διάλογόν μας διέκοψαν φίλοι τινες προσελθόντες ὅπως μᾶς ἀποχαιρετίσωσι.

— Καὶ γιὰ ποῦ; ἐρωτῶ ἐκπληκτος.

— Φεύγουμε ἀπόψε τὴν αὐγὴ μὲ τὸν Βούλγαρη.

— Ποῦ; ποῖα ὥρα, πότε;

— Αὐτὴ τὴν στιγμὴν πᾶμε νὰ πάρωμε τῆς κάππαις μας ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς Ἀμύνης!

— Ἐμπρὸς, κ' ἐγὼ παιδιὰ μαζύ σας.

Καὶ ἠγέρθη.

(ἀκολουθεῖ)